

[Ib Christensen.]

med folketingets muligheder for at føre kontrol med EF-politikken; det er jo i stærk relation til det, jeg for lidt siden spurgte regeringen om.

Som nyvalgt medlem af markedsudvalget har det været ret frustrerende at være vidne til den afmagt, som markedsudvalget øjensynlig har over for EF-politikken. Mit parti vil derfor virke for, at folketingets kontrol med EF-politikken bliver styrket i den form, at der kommer flere deldebatter i dette ting omkring de enkelte områder inden for EF-sammenslutningen, således at vi kan tage et afgrænset område op og diskutere og fastlægge, hvad der må være Danmarks politik på dette eller hint område.

Vi ønsker også, at den procedure, hvorefter man i markedsudvalget kører, at man tæller antallet af medlemmer for de enkelte partier, tilhænger- og modstanderpartier i markedsudvalget, bliver ændret, således at man tæller antallet af hoveder, om jeg så må sige, altså antallet af medlemmer, og derved bl. a. også ved siden af flere debatter i dette ting kan kortlægge, hvordan nuancerne er i folketinget omkring EF-politikken.

For dette folketing har tre EF-modstanderpartier, mens der før var ét. Dette folketing har flere EF-modstandere og navnlig flere EF-skeptikere, end det tidligere folketing havde. Derfor er det rigtigt, at dette bliver konstateret både ved denne lejlighed og ved adskillige senere lejligheder fra sag til sag på vekslende områder. Dertil kommer offentlighedens, pressens, mediernes berettigede krav på at kunne følge med i hele denne proces, så det ikke sker bag lukkede døre. Vi vil gøre en kraftig indsats for, at der kommer større offentlighed omkring EF-politikken.

Det har fra tidligere ordføreres side været kritiseret, at regeringen så at sige ikke nævner det nordiske samarbejde. Det sker i en bisætning til sidst, 7 ord om det nordiske samarbejde; man udtrykker et fromt håb om, at det nordiske samarbejde kan fortsætte osv.

Dette er simpelt hen for pauvert. Jeg tror, at et overvældende flertal af det danske folk mener, at Danmarks skæbnefællesskab bør være i sammenhæng med de øvrige nordiske lande og ikke sammen med EF-

landene. Jeg tror, at et flertal i det danske folk den 2. oktober 1972 kun stemte ja, fordi de fik bibragt den opfattelse, at der var tale om en begrænset sammenslutning, et begrænset samarbejde, hvor Danmark stort set kunne være herre over, hvor langt det skulle gå, at det ikke var omfattet af udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde, som nu er inde i billedet, og at vi i øvrigt kunne trække os ud, når vi mente, vi ikke ville være med mere; og at det ikke skadede, men snarere gavnede det nordiske samarbejde, fik man jo også fortalt. Jeg tror, at dette er en af forklaringerne på den politiske frustration, som præger mange mennesker, og som også folketingsvalget i en vis forstand var udtryk for.

Jeg tror derfor, det er vigtigt, at man, hvis vi ikke skal komme i den situation, at vi, så længe vi er i EF, stadig væk bevæger os væk fra det nordiske samarbejde, fremholder sammenhængen med det nordiske samarbejde og med EF-samarbejdet, at man stadig væk søger at bevare så meget, det nu er muligt, af vor selvstændighed, men at dette ikke sker, medmindre folketinget bevidst opstiller målene for Danmarks Europapolitik, Danmarks EF-politik. Så længe der i dette ting er flertal for, at Danmarks medlemskab af EF skal fortsætte — og det vil jo altså vise sig i løbet af kortere tid, om der er et sådant flertal, hvad der nok desværre er sandsynligt — må det i hvert fald være en forudsætning, som i og for sig burde deles såvel af EF-tilhængere som af EF-modstandere, at denne politik hviler på en grundig offentlig drøftelse i den danske offentlighed, i den politiske debat. Det må være en forudsætning, at den hviler på relevante afstemninger i dette ting, således at man, hvad man end vil mene om den danske Europapolitik, dog kan fremholde, at den hviler på folkelig støtte, og at det ikke er noget, der i og for sig luskes ned over os; det har der været tendenser til allerede før 2. oktober 1972, hvor man søgte at bortforklare de væsentlige ting og de implikationer, der var i samarbejdet, den målsætning, der var for det. Det må være således, at det hele kommer til at foregå i dagslyset.

Så er jeg ganske vist klar over, at det nok kan blive et spørgsmål om tid, om, hvor længe den nuværende EF-politik kan fortsætte, denne kritikløse EF-politik, hvor